

[Lenger]

ster, hvis man står over for en person, der virkelig viser en farlig adfærd. Man kan ikke nå det, og man kan ikke få de oplysninger, man skal have for at bruge registeret.

Men med de bemærkninger, jeg har fremsat her, håber jeg, det bliver muligt at finde frem til en løsning på problemet med de registrerede i det centrale kriminalregister, og jeg var især meget glad for hr. Bernhard Baunsgaards indlæg i dag. Jeg håber, det bliver muligt sammen med nogle andre, der har den samme principielle holdning, som vi har, at finde en løsning på dette problem, sådan at der ikke bliver flere genfremsættelser.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 47:

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Forbud mod registrering af telefonsamtaler).

Af Lenger (VS) m.fl.
(Fremsat 1/11 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Venstresocialisternes forslag går ud på, at der skal gennemføres en ændring af straffelovens § 263, således at denne straffebestemmelse nu også skal omfatte den, som skaffer sig oplysning om eller foretager registrering af telefonsamtaler.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at forslagsstillerne gennem denne ændring ønsker at indføre et forbud, der side-

stiller registrering af telefonsamtaler med andre alvorlige indgreb i den personlige integritet, f.eks. brevhemmeligheden. Forslagsstillerne ønsker altså at modvirke, at sådanne registreringer forekommer.

Jeg synes, det er et vigtigt, men også et meget vanskeligt spørgsmål, hvorledes lovgivningen bør være udformet for at kunne imødegå misbrug af de mange nye tekniske hjælpemidler, som vi næsten daglig præsenteres for. Efter min opfattelse er spørgsmålet om registrering af telefonnumre ikke så meget et spørgsmål om reglerne i straffeloven som et spørgsmål om registerlovgivningen. Vi har jo igennem lang tid været vant til at bestille telefonsamtaler gennem telefoncentraler og gennem omstillingsborde på hoteller og andre steder. Mig bekendt har det ikke givet anledning til særlige strafferetlige problemer, at en person ved omstillingsbordet eller centralen herved har fået kendskab til det pågældende telefonnummer. Det synes jeg viser, at straffeloven i tilstrækkelig grad værner mod misbrug af en sådan viden ved at kriminalisere uberettiget videregivelse af sådanne oplysninger i § 152, § 264 b og § 264 d og ved at kriminalisere aflytning af selve telefonsamtalen i § 263, nr. 3. Jeg kan på denne baggrund ikke støtte lovforslaget om en ændring af straffeloven.

Men når det er sagt, vil jeg gerne give udtryk for, at heller ikke jeg kan lide, at der foretages registrering af ansattes eller andres telefonsamtaler. Jeg mener, der må kunne findes andre midler til at modvirke et eventuelt misbrug af telefoner, og her er vi inde på spørgsmålet om registreringer og registerlovgivning. Jeg har bebudet en redegørelse, og den vil komme inden juleferien. Med den interesse, der har været og er i folketinget omkring registerspørgsmålet, går jeg ud fra, at der dér vil blive en debat om sagen, hvor vi nærmere kan gå ind på det spørgsmål, der her er rejst om, hvordan vi skal bekæmpe misbrug.

Korneliusen (S):

Vores ordfører, fru Lissa Mathiasen, kan desværre ikke møde, og jeg skal derfor tillade mig at læse hendes ordførertale op:

VS rører med deres forslag ved et meget centralt problem. Den teknologiske udvikling løber stærkt, også den del af denne, der giver

[Korneliusen]

mulighed for indsamling, behandling og opbevaring af personlige oplysninger og viden om andre menneskers adfærd.

Lovgivningen på området, specielt registerlovgivningen og straffelovgivningen, kan have svært ved at følge med. Derfor bør vi være opmærksomme på disse forhold og tage højde for det i lovgivningen. Ganske vist er vi nået frem til 1984, men en Orwellsk vision om overvågningssamfundet bør ikke blive til virkelighed, hverken helt eller delvis. Derfor er et indgreb imod telefonregistreringen, som er teknologisk mulig, på sin plads.

Den afgørelse, som registertilsynet traf i juni måned, og som fastslog, at registreringen af telefonsamtaler ikke er ulovlig i forhold til den eksisterende registerlov, vakte berettiget opsigt. I et frihedssamfund som vores bør denne form for registrering ikke være mulig, men om VS' forslag danner det rette grundlag, vil vi godt sætte spørgsmålstegn ved. Jeg skal derfor give socialdemokratiets tilslutning til, at vi under udvalgsarbejdet vil se nærmere på problemerne.

Så er der et spørgsmål til justitsministeren om registerlovgivningen, som han allerede har svaret på, og derfor skal jeg afstå fra at læse den sidste del af talen op.

Hagen Hagensen (KF):

Der er ikke spor tvivl om, at der her er rørt ved et spørgsmål, som vi skal have afklaret og gerne afklaret snart.

Jeg gav allerede i sommer, da registertilsynets afgørelse blev kendt, udtryk for, at man efter min opfattelse skulle vende sig imod, at der blev adgang til at registrere telefonsamtaler, dvs. hvem man har ringet til, og hvad der kan være tale om i den forbindelse, både når det gjaldt ansatte i virksomheder, og når det for den sags skyld gjaldt alle andre, der er ude omkring og bestiller telefonsamtaler på den ene eller den anden måde. Der er ikke spor tvivl om, at det i tidens løb er gået sådan, at alt det elektroniske udstyr, vi har fået, gør anvendelsen af dette udstyr mere udbredt og muligheden af at registrere numre langt større, så der er grund til at se på forholdet. Men jeg tror ikke, der er grund til at gøre det på den måde, som forslagsstillerne her har gjort det på ved at foreslå en tilføjelse til straffeloven.

Der er af justitsministeren redegjort for, hvilke straffelovsbestemmelser vi allerede har, og stort set må jeg sige, at jeg tror, de dækker alle de tilfælde, man kan komme ud for, men naturligvis må man se på, om det er tilfældet.

Der er jo forskel på at registrere og at aflytte, og det skal man have for øje, når man tænker på disse ting. Derfor ser jeg meget hen til, at vi får en redegørelse fra justitsministeren om registreringsforhold, der også kommer til at berøre det problem, som vi her i dag har til behandling.

Man vil gerne sidestille registrering af telefonsamtaler med krænkelse af brevhemmeligheden, men jeg synes i den forbindelse, der er grund til at huske på, at der er dele af forsendelser, af breve, der ikke er omfattet af brevhemmeligheden, nemlig navn og adresse på breve. Det, der står udenpå, kan jo videregives, og vi ved da udmærket godt, at mange fra tid til anden hører om, at nu er der kommet brev til den og den osv. Alt det, der står udenpå, er ikke omfattet af brevhemmeligheden. Det er lukkede breve, der er tale om, og derfor er der et forhold her, vi skal have afklaret.

Jeg synes nok, der kan være tilfælde, hvor man af forskellige årsager skal have adgang til at registrere; f.eks. er det nævnt, at man på en hotelafregning ønsker at få en specifikation af de telefonsamtaler, der er ført. Ja, dér må den vel rimeligvis være med nummerangivelse.

Men alt i alt kan jeg slutte mig til justitsministerens indstilling om disse forhold. Vi skal se på dem og se meget nøje på dem i forbindelse med en redegørelse om registerforhold. Rent umiddelbart finder jeg, at der ikke skulle være nogen særlig grund til at udvide vore straffelovsbestemmelser. Krænkelse af privatlivets fred skulle være tilstrækkeligt dækket af de straffelovsbestemmelser, der er, men det vil blive taget op under udvalgsarbejdet, som vi aktivt vil tage del i.

Bjørn Elmquist (V):

Dette her handler om privatlivets fred, det er vi enige i, og vi er enige i, at det er et centralt emne at tage op. Mange mennesker kan måske komme ud for en ubehagelig overraskelse, hvis de efter at have været indlogeret på et hotel finder ud af, at hotellet har viden

[Bjørn Elmquist]

om, hvortil de har ringet. Jeg har også hørt hoteller forklare, at de havde brug for at registrere det, for når der var nogle af gæsterne, der var forsvundet uden at betale – hvad man selvfølgelig ikke må – så havde man brugt disse numre til at prøve at spore de pågældende personer, og hvis det er ordningen, så synes jeg nok, at det begynder at blive noget betænkeligt.

Et andet sted, hvor disse ting anvendes, er på større virksomheder og større arbejdspladser, hvor der jo også klart gælder begrænsninger i, hvor meget de ansatte må ringe privat.

Det er mit partis holdning, at disse problemer må finde en løsning. Vi kan ikke acceptere, at man uden videre kan krænke privatlivets fred på den manér, som det sker.

Jeg er enig med hr. Hagen Hagensen i, at man godt kan jævnføre problemet med at sende et brev, men der er jo det ved det – ikke for at begive mig ind i en stor polemik om det emne – at man kan undlade at skrive afsender på et brev. Når det gælder telefonsamtaler, har man i tiltro til og i forventning om, at det var forholdsvis anonymt, det, man foretog sig på et hotel, måske ringet et sted hen, og man havde ikke nogen lyst til, at hotellet skulle kunne finde ud af, at man havde ringet til det og det nummer. Vi skal i hvert fald ikke fra lovgivningsmagts side blande os i eller give hoteller mulighed for at vide præcist, hvem deres gæster ringer til, synes jeg. Det er rigtigt, at man måske tidligere bestilte fra værelset ned til receptionen, at der skulle ringes til den og den, men hvis der var gæster ind imellem, som havde lidt ualmindelige telefonopkald at foretage, så ville de vel netop foretage dem selv og lade være med at lade receptionen ringe op.

Der er mange betragtninger at anlægge på disse ting. Det korte af det lange er, at vi i venstre er enige i, at det er et relevant problem. Vi synes ikke, at vi skal ændre straffeloven som foreslået her. Jeg er helt enig i det, som er blevet sagt fra justitsministerens og fra andre, foregående ordføreres side.

Vi ser frem til, at vi får udspillet fra justitsministeren om registerloven, og vi mener, at det er i den sammenhæng, vi skal se nærmere på, hvordan vi kan hindre et eventuelt misbrug af de tekniske muligheder, man har i dag.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne indledningsvis sige, at jeg synes, at venstresocialisternes forslag tager fat på et overordentlig væsentligt problem, nemlig den tiltagende mulighed for privat kontrol med borgernes adfærd, som ligger i udviklingen af alle mulige elektroniske lytte- og registreringsdippedutter. Det må naturligvis påkalde en vældig bekymring, når vi i kraft af den elektroniske udvikling har så betydelige muligheder, som vi har, for overvågning, og når denne overvågning f.eks. ligger i det offentlige, eksempelvis politiets, regie. Som det vil være folk, der kender mit partis indstilling til disse spørgsmål, bekendt, er det ting, der optager os utrolig meget.

Det er naturligvis heller ikke bedre, når private får adgang til – hvad lovforslaget her handler om – at registrere telefonsamtaler: hvorfra samtalen er ført, med hvilket nummer samtalen er ført, og hvor længe den er ført. Og det er sådan set ligegyldigt, om det er på hoteller, man skal træffe aftaler, som måske ingen andre skal vide noget om, eller det foregår ved, at arbejdsgiveren registrerer ansattes telefonsamtaler i arbejdstiden og de ansatte derefter skal stå til regnskab for brugen af arbejdsgiverens telefon. Under alle omstændigheder er en sådan udvikling med til at kaste et utrygt skær over arbejdsgiver/arbejdstager-problematikken, men også over spørgsmålet om, hvorvidt man egentlig bliver overvåget og registreret, uden at man ved det.

Ministeren siger, at det ikke så meget er et spørgsmål om at ændre straffelovgivningen, som det er et spørgsmål om at se på registerloven. Jeg går ud fra, at ministeren her tænker på lov om private registre, og det er da rigtigt, at tilsyneladende er videregivelsesbestemmelserne i lov om private registre – jeg har lige slået dem op – sådan, at de kunne forhindre en videregivelse af sådanne oplysninger. Men netop med det eksempel, som hr. Bjørn Elmquist nævnte, dvs. at hvis folk springer fra telefonregningen, så forsøger man at spore dem tilbage gennem dem, der er ringet op til, er vi derhenne, hvor registerloven ikke yder nogen beskyttelse. Ej heller vil det være sådan, at spørgsmålet om registrering i disse situationer vil komme til den registreredes kundskab, i hvert fald ikke særlig ofte.

[Leif Hermann]

Derfor kan vi fuldt ud gå ind for det forslag, som hr. Lenger her har fremsat. Vi støtter det helhjertet, men mener i øvrigt, at forslaget bør indgå i en mere generel debat, eventuelt i forbindelse med justitsministerens registerredegerelse, om privates og det offentliges muligheder for elektronisk overvågning af vores adfærd.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg synes som flere af de tidligere ordførere, at det er et meget væsentligt problem, VS peger på her, og at det er på tide, at det problem tages op. Jeg er på forhånd sympatisk indstillet over for dette, at vi skal have en lov, der handler om dette område.

Når vi taler om registrering, er der jo to sider. Der er spørgsmålet om at registrere den, der ringer op, men det næste er, om man også registrerer den, der ringes til. Det sidste er absolut utilstedeligt, og det er det, vi skal fange op. Jeg synes, det er i orden, at man på hoteller gør opmærksom på, at man registrerer de udgående telefonsamtaler. Jeg synes også, det er i orden, at man fra en virksomhed giver personalet besked om, at man registrerer de telefonsamtaler, der føres, men det er ikke i orden, sådan som det i dag er blevet lovliggjort gennem registertilsynet, at man registrerer, hvem der ringes til. Det er absolut utilstedeligt. Jeg håber, at vi igennem udvalgsarbejdet kan nå noget nærmere henimod, hvordan sådan en lov skal udformes. Med alt det, der i dag kan gøres af teknikken, vil det nu nok være muligt at lave nogle registreringsapparater, der alene registrerer, hvilket område man ringer til, og det må være nok for hotellerne. På samme måde må det jo være nok, at virksomhedsejeren får at vide, hvilket område der er ringet til af den ansatte.

Så kan jeg i betragtning af de desværre ikke særlig lystige erfaringer, vi har gjort bl.a. her i salen i det sidste års tid, ikke undlade at sige, at en af de ting, vi i forbindelse med registrering bliver nødt til at ofre særdeles megen tid på, er politiets adgang til at registrere og overvåge telefoner. Det er meget godt, at vi kan blive enige om at spærre for privates adgang, men jeg føler mig ikke overbevist om, at vi er nået til en betryggende regel med hensyn til, hvad politiet kan gøre,

når det drejer sig om registrering af telefonsamtaler.

Addi Andersen (CD):

Det kan ikke være meningen, at der skal lovgives, hver gang dette problem dukker op i vort samfund. Det må kunne løses ad andre veje.

VS' lovforslag om forbud mod registrering af telefonsamtaler skal nok ses i en større sammenhæng i forbindelse med registerlovgivningen. CD vil vente med at tage stilling, til vi her i salen skal drøfte den bebudede redegørelse om registerlovgivningen, som justitsministeren inden længe kommer med.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan tilslutte sig de øvrige ordføreres indlæg med hensyn til, at det er et vigtigt emne, der er taget op. Hvis vi kommer så langt, at borgere, når det drejer sig om at ringe, føler sig utrygge ved, om alle skal vide, hvor de har ringet hen, så vil vi skabe nogle tilstande, som vel ingen af os drømmer om. På den anden side kan vi ikke gå ind for lovforslaget, som det ligger her, men vil vi gerne tilslutte os justitsministerens redegørelse og håber så, at vi i udvalget kan få set på alle de problemer, der er omkring dette emne.

Pia Kjærsgaard (FP):

Vi synes, der er nogle uafklarede punkter i forslaget, bl.a. om det også gælder politiets adgang til at skaffe sig oplysninger vedrørende narkohandel o.lign. Der synes vi det må være rimeligt at skaffe sig oplysninger på enhver tænkelig måde. Men bortset fra det kan vi tilslutte os lovforslaget, for vi er jo så langt fra tilhængere af Big Brothers »fagre nye verden«-system, så vi ser på forslaget med positive øjne.

Lenger (VS):

Om den sidste bemærkning vil jeg gerne sige, at vi ikke med dette forslag har tænkt os at røre ved politiets muligheder for at foretage telefonaflytning, hvis man da vel at mærke har en tilstrækkelig dommerkendelse, men det vedrører dette forslag overhovedet ikke. Det er klart, at der i bestemte tilfælde må være den mulighed.

[Lenger]

Princippet i forslaget er, som justitsministeren også startede med at sige, at vi vil lige stille denne registrering med andre indgreb i den personlige integritet som f.eks. brevhemmeligheden, men også med meddelelseshemmeligheden mere generelt betragtet, og det er årsagen til, at vi har valgt at fremsætte forslaget som et forslag om at ændre straffeloven.

Flere, herunder justitsministeren, har også været inde på, at problemet skulle løses i forbindelse med registerlovgivningen. Ja, det kan man godt sige, men vi mener ikke, at registerloven i sit anvendelsesområde er tilstrækkelig bred til at løse dette problem fuldt ud, og registertilsynet var jo i sin afgørelse fra i sommer nødt til indledningsvis at tage stilling til, hvorvidt dette nye udstyr nu var EDB-udstyr eller det ikke var det. Det var udgangspunktet for, at registertilsynet overhovedet behandlede den sag, som gav anledning til en del interesse i sommer – jeg tror, det var i juni måned.

Vi synes ikke om, at arbejdsgivere registrerer eller konstaterer, hvem de ansatte ringer til. Selv på en arbejdsplads må de ansatte den private ejendomsret til trods have krav på en vis beskyttelse af deres personlige integritet, og det er da i øvrigt også almindeligt anerkendt i andre sammenhænge, at man har det. Vi kan uden brug af nogen særlig vild fantasi forudse, at denne registrerings- og iagttagelsesmulighed, hvis der ikke sættes en stopper for den, vil gribe om sig i takt med teknikens udvikling. Det er jo ikke det eneste nye udstyr, der har gjort sit indtog på arbejdspladserne med det formål at holde folk i snævre tøjler.

Vi synes heller ikke, at det argument, som har været fremført af en enkelt ordfører, at hotellerne skal have denne mulighed for at registrere, er særlig godt. Nu har vi i årevis drevet hoteller – ja, der er på sin vis omtalt en form for hoteller allerede i Det ny Testamente – og det har altid været muligt uden brug af denne teknik, så kan det vel også være muligt i fremtiden. Vi har ikke noget imod, at en gæst kan få en specificeret regning, hvis teknikken kan indrettes på, at det er en frivillig sag, men vi kan ikke acceptere, at en hotelgæst får sine opkald registreret eller iagttaget mod sin viden eller sin vilje, og vi kan heller ikke acceptere, at de mennesker, der bliver ringet til, helt uforvarende

bliver registreret. De aner måske ikke engang, at der ringes op til dem fra et hotel.

Om det forhold gælder for så vidt det samme princip, som hvis det var brevhemmeligheden, der var tale om. Man kan jo trods alt altid vise sine breve til andre, og man har også ret til at bede andre mennesker om at åbne sine breve, hvis man står i en eller anden speciel situation. Det er logik, og en tilsvarende logik skal selvfølgelig også gælde telefonsamtaler. Det er ikke enhver videregivelse af en hvilken som helst oplysning, som vi ønsker at medtage i denne formulering. Det samme gælder naturligvis også det eksempel, som justitsministeren nævner, nemlig at når man går ned til et omstillingsbord og beder dem om at ringe op til et bestemt nummer, kan man ikke bagefter komme og være sur over, at de har det nummer, man lige har givet dem. Det er slet ikke den slags situationer, vi taler om. Vi taler om den anden slags situationer, hvor man er tvunget til og måske oven i købet mod sin egen viden bliver registreret med baggrund i de oplysninger, som man direkte eller indirekte giver til den teknik, som man bruger på en arbejdsplads eller et hotel.

Generelt vil jeg godt sige om modtagelsen af forslaget, at jeg tror, alle partier er indstillet på, at man vil gøre noget ved dette problem. Jeg tror også, alle er indstillet på, at man vil forbyde registrering af telefonopkald mod folks viden og vilje. Så langt, så godt; det er jeg helt tilfreds med, for så har forslaget dog trods alt fået en vis positiv modtagelse.

Om dette hul bliver lukket ved lige præcis den metode, som VS har anvist, eller det bliver lukket på en anden måde, er vi fuldstændig indifferente over for. Vi er glade for, at der er en positiv holdning til at løse problemet, og det er der hele vejen rundt, men vi er i særdeleshed glade for, at hr. Leif Hermann og hr. Bernhard Baunsgaard også har givet tilslutning til forslaget, som det foreligger her, og det vil jeg gerne sige tak for.

Hr. Hagen Hagensen beskæftigede sig en del med spørgsmålet om, hvilken forskel der er på at registrere og at aflytte, og nævnte den analogi, at det, der står uden på brevet, gælder der ikke nogen tavshedspligt om. Vi har også overvejet den logik, og vi berører den ganske kort i bemærkningerne, men forkaster den i øvrigt straks igen, fordi vi synes,

[Lenger]

den er for søgt. Der er i øvrigt også den væsentlige forskel, at hvis man står ved sin telefon og ringer op, har man mulighed for at holde en hånd over den, så ingen kan se, hvem man ringer til. Men når man lægger et brev i en postkasse, kan man jo ikke løbe rundt med en hånd over det lige fra afsender frem til modtager. Derfor synes vi ikke, at den analogi kan bruges.

Hr. Hagen Hagensen var også inde på spørgsmålet om hotellernes adgang, og jeg forstod hr. Hagen Hagensen sådan, at han mente, vi ville forbyde den situation, at hoteller mod gæsternes viden og vilje registrerede, hvem de ringer til. Det vil vi ikke. Vi har intet imod, at de har muligheden, men vi vil forbyde, at man kan gøre det uden gæsternes viden og vilje.

I den forbindelse vil jeg til slut sige, at jeg egentlig synes, at noget af problemstillingen blev berørt på en meget klar måde af hr. Bjørn Elmquist i TV-Avisen engang i sommer. Hr. Bjørn Elmquist nævnte som eksempel, at hvis nu hr. Bjørn Elmquist havde været kommunist – hvad jeg ikke tror han er – kunne han måske finde på at ringe til en bank eller omvendt i et eller andet helt fagligt ærinde, og pludselig kunne den ansatte i denne bank måske få problemer i anledning af sin samtale med kommunisten hr. Bjørn Elmquist. Jeg synes for så vidt, det illustrerer problemstillingen meget klart, for der kan jo være mange forskellige hensyn i forbindelse med at registrere, også hensyn, der ligger ud over, at man bare vil beskytte sin egen telefonregning. Når alt kommer til alt, lever vi ikke i et samfund, hvor alt bare er fryd og gammen, og vi har oplevet eksempler mellem år og dag på, at der er personer også på arbejdspladser, der har fået ubehageligheder på grund af deres holdninger. Jeg tror, begge fløje her i salen ud fra hver sit synspunkt vil påstå, at man kan nævne nogle – jeg kan i hvert fald godt nævne nogle ud fra mit synspunkt. Vi må være opmærksomme på, at en teknik af denne karakter naturligvis kan misbruges og i et vist omfang også vil blive misbrugt. Det er grunden til, at der skal sættes en stopper i dette hul, men vi vil gerne være med til, at det sker på en anden måde end lige præcis ved vores lovforslag.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Der er forskel på at læse, hvad der står uden på brevet, og at læse det lukkede brev indhold. Der er også forskel på at registrere, at der er ført en telefonsamtale til nummer dit og dat, og så at få kendskab til indholdet af den ved at aflytte den.

Men når dette er sagt, vil jeg gerne sige, at der ikke skal være tvivl om, at vi ønsker at værne om den personlige fred og integritet, og at vi vil gå meget langt for at værne om den. Vi synes blot ikke, at dette forslag egentlig rammer noget så væsentligt, at der er grund til at tage det op, men at vi, når vi skal se på registerlovgivningen, naturligt vil tage disse forhold op.

Må jeg i anledning af hr. Lengers bemærkning om hoteller sige, at jeg kun nævnte, at der kunne være behov for, at man kunne få oplysningerne. Jeg har ikke dermed sagt, at jeg umiddelbart mener, det bare skal kunne gøres, men det må vel være nok, hvis det på et hotel er tilkendegivet, at telefonsamtaler registreres med nummer eller noget i den retning. Det må jeg mene det er, for så er man på forhånd klar over, at det gøres, og det kan bl.a. gøres af regnskabsmæssige grunde af hensyn til én selv. Men at der derudover skal være en meget vid beskyttelse af den enkelte, også den enkelte ansatte, skal der ikke være nogen tvivl om også er vores indstilling.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Mit indtryk fra denne debat er, at de fleste mener, at spørgsmålet henhører under registerloven, og det glæder mig, at hr. Lenger heller ikke selv er fjernt fra at se denne mulighed for at klare de spørgsmål, som med rette er rejst i forbindelse med dette lovforslag. Det er også mit indtryk, at vi under den debat, der kan blive i forbindelse med registerlovgivningen, meget vel kan komme ind på spørgsmålet om, hvorvidt den lovgivning, vi har i dag, er tilstrækkelig, og når jeg spørger, om den er tilstrækkelig, tænker jeg på den teknologiske udvikling, der har været, og som kan give større risiko for angreb på privatlivets fred. Jeg tænker også på, at privatlivets fred i den udvikling, der har været, siden vi fik registerlovgivningen, også på en række andre områder har fået mere kummerlige vilkår, og det tror jeg egentlig ikke ret

[Justitsministeren]

mange af os bryder sig om skal være tilfældet. Derfor er det også berettiget, også hvis det er nødvendigt med lovændringer af den grund, at søge hele tiden at værne om freden for den enkelte person og at arbejde på dette, men det kan vi komme tilbage til under den debat, vi skal have om registerede gørelsen.

Hr. Bernhard Baunsgaard nævnte et spørgsmål, der – det har hr. Lenger ret i – ikke direkte vedrører denne lovgivning, men som jo er blevet drøftet mange gange her i folketinget, nemlig politiets adgang til telefonaflytninger. Da spørgsmålet er nævnt, vil jeg gerne sige, at jeg i sommeren 1983 bad strafferetsplejeudvalget om at se på spørgsmålene telefonaflytning og rumaflytning og problemerne med agents provocateurs.

Strafferetsplejeudvalget har nu afgivet en betænkning, som jeg lige har modtaget, og jeg regner med, at den bliver offentliggjort i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.01

Mødet genoptaget kl. 13.15.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 26:

Forslag til folketingsbeslutning om børns beskyttelse mod vold.

Af Lenger (VS) m.fl.

(Fremsat 30/10 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er næsten ved at være en tradition, at vi en eller flere gange om året skal drøfte dette beslutningsforslag; det er jo nu fjerde gang, vi har det fremme.

Min holdning til forslaget har ikke ændret sig, siden vi i maj i år behandlede et helt ligegyldende forslag. Jeg kan derfor i det hele henvide til, hvad jeg dengang og ved tidligere behandlinger har sagt om de forskellige punkter.

Det er vel især punktet om afskaffelse af den såkaldte revselsesret, der har størst interesse. Det er stadig min personlige opfattelse, at børn ikke bør udsættes for legemlig afstraffelse som led i deres opdragelse. Men selv om jeg har denne opfattelse, mener jeg alligevel, at det ville være forkert at lovgive herom. Jeg mener ikke, at vi som lovgivere bør blande os i, hvorvidt forældre skal afstå fra at anvende f.eks. visse for former for mild revselse i særlige situationer i forhold til andre opdragelsesmidler.

Lovgivning om forholdet mellem forældre og børn bør begrænses mest muligt. Kun i de mere ekstreme tilfælde bør forældrenes valg af opdragelsesmidler være et lovgivningsanliggende.

Den såkaldte revselsesret eksisterer i dag derved, at man indfortolker en begrænsning i straffelovens § 244 om vold, således at visse former for legemlig afstraffelse af børn som led i opdragelsen ikke falder ind under bestemmelsens anvendelsesområde, altså ikke kriminaliseres.

Hvis folketinget vedtager en lovgivning om afskaffelse af revselsesretten, vil denne begrænsning ikke længere kunne opretholdes. Forslaget bevirker altså en udvidelse af det kriminelle område på dette felt. Vi kriminaliserer noget, der ikke er kriminaliseret i forvejen.

Konsekvenserne bliver, at man ikke hjælper eller støtter de familier, der har vanskeligheder med opdragelsen af deres børn, men tværtimod risikerer at skabe øgede problemer